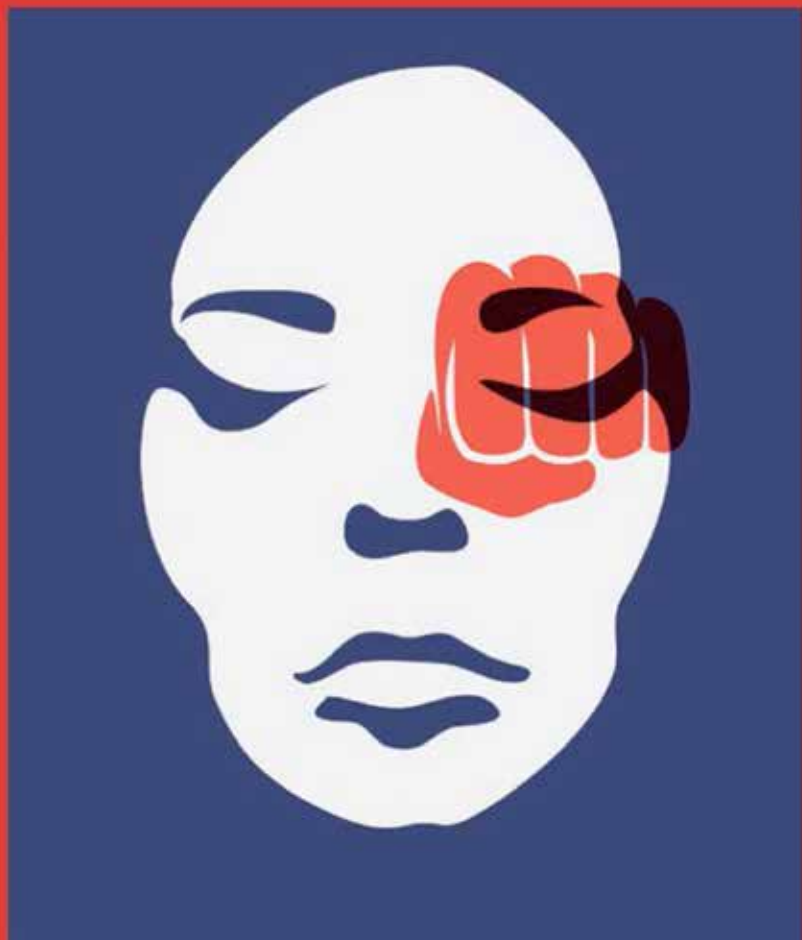

SLAGET

Roman av
Lars Thulin

ISBN: 978-91-986910-4-7

© Lars Thulin

Stockholm 2024

Omslagets framsida: Affisch från bulgarisk kampanj mot kvinnovåld,
konstnär: Denitza Tchacarova. WikiCommons

Baksida: Författarporträtt, fotograf: Göran Zebühr

Tryckt hos Exakta, Malmö

Utgiven av Ultima Esperanza Books, Stockholm, 2024

www.ultimaesperanzabooks.se

Handling och personer i denna roman är ren fiktion. Eventuella överensstämmelser med verkligheten är oavsiktliga och/eller oundvikliga. Miljöer, fakta och beskrivningar av juridik stämmer med verkligheten i mesta möjliga mån. Fastigheter med angivna husnummer har ibland ändrats till obefintliga nummer. Av hänsyn till boende.

Personförteckning i alfabetisk ordning

Holmlund, Eva, 43, Oscars nuvarande fru

Holmlund, Oscar, 41, jordbrukare, Hörnefors, Sandras ex

Lindström, Fredrika, 46, docent vid Södertörns högskola, Stockholm;
med i bokcirkeln

Ljungberg, Klara, 45, allmänläkare, Skarpnäck; med i bokcirkeln

Ljungberg, Niklas, 44, Klaras make, Skarpnäck

Mattsson, Nils, köpman Ica Maxi, Nacka

Nilsson, Pyttan, hemmafru, 43, Tallkrogen; med i bokcirkeln

Nyberg, Lotta, Umeå, avliden 2019, Umeå, Sandras mamma

Nyberg, Rolf, 67, pensionerad fotograf, Umeå, Sandras pappa

Nyberg, Sandra, 41, butikschef, Maxi Nacka, gift med Marcus Wahlström

Persson, Molly, 40, ekonom, Stockholm, Sandras bästis

Persson, Rickard, 41, säljare, Stockholm, Mollys man

Rodriguez, Malin, 44, Ekerö, läkare Södersjukhuset,

Svensson, Sebastian, 40, produktutvecklare på Saab i Linköping,
Marcus bästa vän

Wahlström, Bengt, 70, pensionerad företagare, Nacka, Marcus pappa

Wahlström, Karin, 65, pensionerad textillärare, Nacka, Marcus mamma

Wahlström, Marcus, 40, HR-chef på stort IT-företag, Nacka,
gift med Sanda Nyberg

Winberg, Leyla, 38, Syo-konsulent, Stockholm; med i bokcirkeln

Åhman, Roland, 58, Saltsjöbaden, Marcus högste chef

Öberg, Carina, 41, ekonom, Vasastan, facklig representant

Del 1.

Våld i nära relation

1. Slaget

Marcus Wahlström hade alltid fått höra att han var stor och stark. Ända sedan förskoleåldern när han på somrarna hjälpte till på morfars spannmålgård i Hammenhög på Österlen. Då fick han veta att han jobbade som en hel karl. Så följde åren som stabil juniorback i hockeylaget Boo HC. Där blev han känd som en spelare som var juste, men som det gjorde ont att möta. Därefter de sju månaderna som uppskattad värnpliktig vaktssoldat på F21 i Luleå. Stor, stark och pålitlig. Den goda kompisen som alltid kunde bära lite mer, gå någon kilometer till. Aldrig gnällde eller skyllde ifrån sig. Det blev muck med högsta betyg i de militära registren.

Han hade styrka på det naturliga sättet, inte uppblåst av timmar på gym och sörplande av drycker innehållande pulver med tveksamt lagliga kemiska substanser. Han höll sin kropp igång med pass på SATS samt tennis två dagar i veckan med jobbkompisar. Det räckte.

Därför fanns det avsevärd kraft i den högerarm han lördagen 4 juni 2022 höjde för att för första gången i sitt liv slå sin hustru, Sandra Nyberg. Musklerna, från axeln ner till fingrarna, spändes maximalt och laddades med energi för att sedan explodera i en rörelse. Marcus hjärna var för tillfället fylld av frustration, ilska och förnedring. Alkoholhalten i blodet var en påtaglig bit över den koncentration då en rattfylla slutar i fängelse. Så signalen från hjärnan till nerverna i armen kom på en tiondels sekund och gick inte att stoppa. Djuriska instinkter från lillhjärnan styrde. Det högre medvetandet långt fram i pannloben, där impuls kontroll, empati och konsekvensanalys fanns, var inte aktiverat.

Hans slag var en backhand med öppen hand men träffade med sidan av handen, som ett karateslag. Det tog rakt över Sandras högra okben,

också kallat kindbenet, den bit av skelettet som sitter under ögat. Ett slag med samma styrka med en knytnäve hade gett allvarliga frakturer och sannolikt krävt operation och även risk för bestående skada på ögat och nedsatt syn.

Slaget från Marcus var mycket hårt och oväntat och Sandra var ur balans när hon träffades. Det ingick inte i hennes världsbild att maken skulle slå henne. Förbannad – ja, det blev han ibland. Skrek – ja. Slog i dörrar – det hade hänt. Slå henne eller någon annan – aldrig!

Nu hände det. Sandras huvud vräktes bakåt och hon for ned på en köksstol. Den välte och hon föll med bakhuvud och nacke in i väggen och fönsterkarmen. Hennes högra arm slog ut mot fönsterbrädan och drog brödrosten ned i golvet. Skramlet dånade i ett kök som annars var helt tyst. Sandra hasade ner längs väggen och blev sittande på golvet. Hon kände först ingen smärta, bara ett högt pipande i skallen, hon upplevde ljudet som vitt. Allt framför ögonen blev suddigt, överkligt, färglöst. Snart kände hon också dunkandet i bakhuvudet och att något kladdigt och ljummet gled ut över hennes lockar. Blod. Hon satt helt stilla, oförmögen att göra något annat.

Hennes första minne av tiden efter slaget var Marcus hand på sin axel och att han skakade henne varsamt. Hans ansikte var nära, men föreföll ändå avlägset och rösten lät märkligt ekande, som om han pratade från insidan av en tunna.

– Herregud Sandra, hur är det? Jag fattar inte vad jag gjort... Hur kunde jag... Kan du höra mig, kan du se mig? Herregud Sandra, säg något! Förlåt, älskling...

Hon svarade inget, helt enkelt för att hon inte fattat vad som hänt, att verkligheten var så, så – överklig. Hon pressade ryggen mot väggen och slöt ögonen. Hoppet var att världen skulle vara bättre, åtminstone mer begriplig när hon tittade igen. Marcus mumlande ursäkter upphörde. Hon hörde hur han satte sig tungt på golvet framför henne. Skakandet av axeln slutade och övergick till en lätt smekning av hennes vänstra och oskadade halva av ansiktet. Instinktivt vred hon bort huvudet för att undkomma hans hand.

–Visst, visst, nästan viskade han. Jag förstår... självklart...

Nu trängde smärtan fram i hennes ansikte – varm, intensiv bultande. Växte och växte. Steg in i medvetandet och tog snart all kraft. Sandra öppnade ögonen, men kände att det högra inte hängde med. Ändå upplevde hon verkligheten som tydligare, mer närvarande än innan: dofterna ljuset, ljuden. En moped som körde förbi utanför hördes tydligt, fågelsången som kom in genom det öppna köksfönstret likaså.

– Vad i helvete har du gjort, sade hon lågt och reste sig för att på ostadiga ben gå mot toaletten i hallen, några få steg från köket.

De första stegen var stapplande, men hon fokuserade blicken på klädhyllan och det fick henne att gå rakt. Hon såg hyfsat och pipandet långt inne i huvudet hade nästan försvunnit. Bilden i spegeln inne på toaletten var emellertid skrämmande. Vitan i det högra ögat fanns inte längre, allt var blodrött och hon tyckte att hon nästan såg hur svullnaden växte.

I spegeln såg hon Marcus som stod bakom henne. Varför stod han så förbannat nära, tänkte hon.

– Herregud Sandra, jag ringer taxi, sade han. Vi måste åka till Sös. Jag kan inte köra. Men självklart följer jag med dig. Kan du se med ögat? Säg bara om du kan det? Sandra, svara mig.

– Ta mig bara till sjukhuset, så här kan jag inte se ut.

Sandra var handlingskraftig och inriktad på snabba lösningar på problem. Det var utmärkta egenskaper i hennes arbete, en av två butikschefen i den stora Maxibutiken i Nacka. Det betydde att hon ständigt var i kontakt med personal, kunder och leverantörer. Så hennes första tanke var märkligt nog att så här kunde hon inte se ut på jobbet. Det var omöjligt att gå dit med blåtiran. Den som mötte henne skulle inte se henne. De skulle bara se blåmärket, svullnaden samt ett igenmurat och rött öga. De skulle se ett offer, en misshandlad kvinna. En sådan ville hon inte vara.

Förmodligen skulle hon få sjukskriva sig en vecka och skylla på en kraftig förkylning. Sedan kunde hon nog gå tillbaka med mycket smink i ansiktet. Kanske allt då gick att dölja. Men veckokontot för skönhetspreparat skulle stiga. Sandra var vacker på ett naturligt sätt och använde inte mycket kosmetika. Lite färg på ögon och läppar var fullt

tillräckligt vanliga dagar. De som kände henne väl skulle förstås fatta att något hänt om hon var så målad. Det var inget att göra något åt.

Marcus hade inga ordnade tankar i huvudet då han med darrande fingrar fann Taxi Stockholm i mobilens lista. Oron för Sandra och hur deras äktenskap skulle påverkas av det som hänt var en sak. Men insikten om detta hade inte riktigt trängt in i hans för tillfället helt förvirrade värld. För mest upprörd och förbluffad var han över sig själv. Hur hade han kunnat göra det han gjorde? Han hade nästan aldrig varit i slagsmål. Definitivt aldrig startat något. Det hade aldrig varit nödvändigt.

– Jo, en bil till Östervägen 39 i Hästhagen i Nacka... Vi ska till Södersjukhuset, till akuten. Så kan ni snabba på... Tack.

Taxiförare Benny Persson hade kunnat gå i pension för drygt två år sedan. Efter 65-årsdagen hade han dock tagit åtskilliga pass i veckan. Han behövde pengarna och han tyckte fortfarande om sitt jobb. Men han körde bara på kvällar. Det var den tiden han gillade kunderna, staden och trafiken bäst. Dessutom var det den tid på dygnet som det var jobbigast att vara ensam. Att vara änkling. Det var då det gjorde ondest att hans Marie inte fanns med honom. Då hjälpte det att få se Stockholm i kvällsljus och småprata med passagerare. Om allt och inget.

Som den här lördagen. Hittills hade kunderna varit bra. Som de smålänningar han just lämnat av vid Vikingterminalen. De skulle roa sig på färjan till Åbo och hade babblat på ända sedan han hämtat dem på hotellet i Sollentuna. Mannen sade att han alltid avrundade uppåt till bra chaufförer. Det betydde 120 kronor extra till Benny.

Hästhagen till akuten på Sös. Inga problem tänkte han då han plockade körningen via sin display och accepterade. Det väl något spädbarn med ont i örat, någon stressad medelålders man som fått ont i bröstet och dödsångest eller kanske någon som skulle föda. Nåväl, resan var kort. Inne på Söder var det lätt att få nya jobb. Inget dramatiskt skulle hinna hända i hans taxi på vägen till sjukhuset. Han körde vänster vid utfarten från Tegelvikshamnen och satte fart österut mot

Danviksbron. Hans VW Passat 2019 års modell, den 18:e bilen han körde som sin taxi, accelererade mjukt men kraftfullt då han drog förbi två långa blå ledbussar som stänkade på i högerfilen. För det var väl bråttom när akuten var målet. Han fick köra lite över det tillåtna för att inte kunden skulle bli nervös.

En man och en kvinna stod redan ute vid grindstolpen då han bromsade in vid den röda villan med välskött trädgård. Båda var fritidsklädda, han i vit tenniströja och bruna chinos, hon i en kort blommig klänning med en vit stickad kofta över axlarna. Hon pressade en handduk mot ansiktet. Han höll en annan handduk mot hennes bakhuvud. Ändå stod de en bit ifrån varandra. Han höll inte om henne, stöttade inte henne. Och hon stirrade ner i marken. Avståndet mellan dem var tydligt på mer än ett sätt.

Benny Perssons puls steg direkt och en kall hand grep om hans tarmar. Den här skiten hade han sett förut. För inte hade hon råkat ut för en olycka. Även om mannen snart skulle påstå detta. Män som slog sina kvinnor. Det var det jävligaste han visste. Men den här damen kunde ändå gå och stå. Han hade plockat upp kvinnor i värre skick. I ett fall hade en dumpats i hans bil. Svinet till mannen hade slagit igen dörren och rusat därifrån. Som om Bennys taxi var någon jävla ambulans.

Resan från Vendelsö till Huddinge Sjukhus var inte kort eller billig. Så hade han fått tillbringa tid inne på sjukhuset för att få henne omhändertagen. Det avskydde han. Dels för det som hon råkat ut för, dels för att han inte fick betalt. Den sönderslagna kvinnan och hennes man hade listor på flera sidor hos kronofogden och en taxikilles krav hamnade längst ned på dem. Blåst. Samt en bil som måste tvättas från blod, det fick han också betala.

Dessutom hatade han sjukhus i största i allmänhet. Stod inte ut med stämningen, ljuset, ljuden, lukterna. Stressen och oron som fanns som inrökt i väggar och tak. För Benny väckte det bara dåliga minnen.

Men hans jobb var nu att få den här stackarn från Hästhagen till

Sös. Att köra dit så snabbt och mjukt som möjligt – det var det enda sätt han kunde hjälpa kvinnan. Mannen kunde dra åt helvete. Fast innan dess skulle han förstås betala för körningen

– Tack för att du kom så snabbt.

Mannen talade snabbt och för högt. Doften av sprit i hans andedräkt då han lutade sig fram var påtaglig. Helgfylla som sparat ut i den fina villan. Inte ovanligt. Benny kollade i backspegeln att de var bältade och lade växelväljaren i D.

– Och ja. Det är akuten på Sös som gäller, fortsatte mannen. Så fort du kan. Det har hänt en förfärlig olycka. Min hustru måste nog sys.

Benny nickade men försökte inte möta mannens blick via backspegeln. Han orkade inte. Olycka, visst ditt jävla svin... Måtte hon anmäla dig.

Sköterskan Lina Määttä på kirurgakuten på Södersjukhuset hade till uppgift att skriva in patienter, men huvudsakligen att sortera dem efter deras behov av vård. Kvällen hade börjat lugnt: benbrott på överårig fotbollsspelare, ett ungt par som delat på en elsparkcykel hade kraschat i backen ner från Vita Bergen, rejäla skrubbsår på kil-len, bruten handled och hjärnskakning hos tjejen. Och mannen som ramlat ner från stegen då han skulle fixa något med skorstenen på sitt hus i Älvsjö. Han var en bra bit över 70 och borde stannat på marken.

Nu paret där kvinnan i yngre medelåldern snubblat i källartrappan och slagit sig riktigt illa i ansiktet. Märkligt nog även i bakhuvudet – hade hon ramlat både fram- och baklänges? Hon fick plåstras om rejält. Risk fanns både för liten hjärnskakning och skador på ögat. Det här fick en läkare titta på omgående. Kanske var de två i en liten chock. Kvinnan sade nästan ingenting, och hon tycktes undvika blicken från Lina. Han malde på om trappan till källaren som var lite brant och hal, de hade länge tänkt att fästa sådana där halkskydd, men det hade inte blivit av... han kände sig skyldig för att han inte fått dit de där skydden...

Lina tröttnade på utläggningarna om trappan och tog blicken från

datorns skärm. Hon synade mannen närmare. Han var blek, svettig i ansiktet, pratade för snabbt och för mycket och luktade definitivt alkohol. De två stod en bit ifrån varandra på ett märkligt sätt. Kanske var det mannen som var trappan. Lina hade femton års erfarenhet från akuten och hade sett mycket. Hon kikade på skärmen igen. Kvinnans journal visade inte på några tidigare problem med trappor. Inga medicinska problem överhuvudtaget. Doktor Malin, som just gått på sitt pass, borde ta det här. Bland kvällens läkare var hon klart bäst för detta fall. Lina skulle växla ett par ord med henne i förväg.

– Visst, olyckor kan hända, sade hon till det oroliga paret. Jag förstår. Sitt ner så länge så ska jag få hit en läkare som kan se till dig Sandra.

Så vände hon sig direkt till Marcus.

– Du kan sitta ner och ta det lugnt. Vi kommer ta väl hand om din fru.

Lina gick mot ett av undersökningsrummen. Därinne fanns doktor Malin Rodriguez och såg till en 75-årig man som blivit påkörd av en cyklist. Han klarade sig med skrubbsår och en stukad handled, inget brutet enligt röntgen. Lina knackade försiktigt på dörren och bad att få prata med henne. Malin gav en kort instruktion till den manlige sköterskan som lade bandaget samt försäkrade den skadade mannen att allt skulle bli bra. Därefter gick hon ut i korridoren till Lina. Hon visste att sköterskan hade något väsentligt att säga eftersom hon stört, Lina pratade aldrig strunt. Det var ofta lugn och ordning i väntrummet när hon bestämde. Hon kunde mycket medicin och bedömde tillstånd bra. Hetsade inte upp sig och kunde ta patienter på rätt sätt.

Därför lyssnade hon noga när Lina berättade om paret ute i väntrummet och att det kunde vara frågan om en misshandel.

– Kvinnan verkar knappt ha besökt sjukvården innan och har inga tidigare skador som tyder på misshandel. Men både ansiktet och bakhuvudet... Och det är något konstigt i deras relation... Varningsklockorna ringer hos mig. Du borde luska lite... Berätta om möjlighet till kurator och polisanmälan.

– Mmm, jag förstår. Är hon i någon sorts chock, katatonisk?

– Nej, snarare är hon trilig och sur. Som att hon tycker det är pinsamt att vara här, vill bara få allt överstökat.

Malin Rodriguez förde fingrarna genom sitt långa röda hår, stack sedan händerna i rockens fickor och började gå mot väntrummet. Stegen var bestämda. Rösten sjönk något då hon pratade på utandning.

– Inte ovanligt. Och mannen? Är han aggressiv?

– Nej, nej. Nervös och tjatig. Tittar knappt på sin fru men mal på om någon trappa och nya sandaler som orsakat det hela. Och han har helt klart skruvat korken av spritflaskan.

Doktorn nickade. Hon var född i Blomstermåla, men hade rest runt i världen i sin ungdom och träffat sin man i Bolivia. Efter examen på Karolinska hade hon via Röda Korset jobbat ett par år på en läkarstation i mannens hemby. Där hade hon träffat många kvinnor som haft otur i trappor och med trösklar. Så hon kände till den typen av skador och hur de inblandade skyllde på något annat än knytnävar och sparkande fötter.

Därför var hon trygg då hon klev fram till mannen och kvinnan som satt hopsjunkna på stolarna i det trista väntrummet. Den högra sidan av kvinnans ansikte var rejält svullet och missfärgningen hade redan börjat. Mätte det inte vara en fraktur... Det lilla som syntes av ögonvitan var blodrött, en kollega på ögonmottagningen skulle behöva kika på det om någon dag. Mannen höll en liten handduk pressad mot kvinnans bakhuvud.

Ett hårt slag i ansiktet och kvinnan hade åkt in i en möbel eller vägg. Malins primära bedömning var blixtsnabb. Speciellt som mannen direkt började tjata om trappan.

– Tack, snälla doktorn. Ni förstår hon hade en sådan förfärlig otur. Trappan till vår källare är...

Malin stirrade honom rakt i ansiktet, men talade inte till honom utan till kvinnan.

– Sandra, klarar du att gå in själv till undersökningsrummet? I så fall vill jag att du följer med mig.

Därefter fattade hon Sandras vänstra armbåge och ledde henne ur väntrummet. Marcus reste sig upp, tog ett steg framåt och öppnade munnen. Men stängde den igen. De två ryggarna som avlägsnade sig talade sitt tydliga språk. Han var inte välkommen. Och blicken

i läkarens ögon hade varit hård, den gick inte att missuppfatta. Fan, också... Han såg sig runt om i väntrummet, synade de övriga som satt där. Hur hade de uppfattat det som hände? Ingen föreföll intresserad. De stirrade framför sig, kikade i mobiler eller pratade lågt med varandra. Ingen verkade ha tagit notis om samtalet han haft med läkaren.

Undersökningen gick snabbt. Malin tog ett par bilder med en digitalkamera. Försäkrade att de behövdes för att de skulle kunna följa förloppet om hur skadorna läkta. Patienten var rejält öm i ansiktet, okbenet föreföll dock att ha klarat sig. Röntgen kunde nog undvikas. En kort kontroll visade att synen verkade intakt men det skulle följas upp. Såret i huvudet stort men ytligt. Borde räcka med rengöring och borttagning av minimalt med hår för att fästa ett plåster. Malin bedömde att patienten var mån om sitt yttre och inte ville bli för skallig. Och hon såg bra ut, eller hade i alla fall gjort det till för någon timme sedan. Smärt och vältränad kropp, öppet sympatiskt utseende och en nyfiken glimt i det friska ögat som skimrade i grönt.

Malins man hade gillat blicken. Han meddelade gärna vad han fann attraktivt hos kvinnor. Informativt tänkte Malin. Men var han tvungen att betygsätta så många? Och så ingående?

Malin drog handen genom sitt hår för att rensa bort denna ovidkommande tanke om sitt eget liv. Hon hade gått på kurs för den typ av samtal hon nu skulle inleda. Grundregeln var att gå som katten kring het gröt, fråga om hur patienten mår för övrigt, hur det var hemma, om familjen mår bra. Allt för att få offret att sänka garden genom oskyldiga frågor. De svaren kunde vara avslöjande. Om svaren tydde på misshandel kunde vårdpersonalen gå rakt på sak, men fortfarande med respekt.

Men Malin trodde inte det skulle funka nu. Den här kvinnan var slut, bestämd, fåordig. Doktors uppfattning var också att hon var smart och snabbtänkt. Här gällde att gå direkt på frågan som var uppenbar för båda. Den som hängde mellan dem i undersökningsrummet med det kliniska ljuset. Malin misstänkte att svaret skulle bli ett klart ja, eller ett klart nej.

– Sandra, jag har sett många skador på patienter. Dina stämmer inte med den historia du berättar. Så jag undrar, handlade det om en trappa? Eller har du blivit misshandlad?

Det friska ögat mötte Malins blick mycket snabbt, men vek sedan ned mot golvet.

– Jag ljuger inte. Så gick det till. Jag hade bråttom och är inte van vid mina nya sandaler. Min man slår mig inte. Har aldrig gjort det. Skulle aldrig stanna hos en sådan man.

Orden kom snabbt, sammanbitet, nästan stötvis.

Malin böjde sig längre fram för att fånga blicken som fortfarande var riktad mot golvet.

– Mmm, jag hör vad du säger. Fast jag gissar att du fått ett mycket hårt slag i ansiktet och sedan ramlat in i en vägg eller möbel, kanske dunsat i golvet. Har jag fel? Och jag påstod inte att din man slagit dig. Det sade jag aldrig. Bara att du nog blivit misshandlad. Kanske av en berusad granne, pappa, bror?

Sandra fattade hårt med händerna runt armstöden på stolen och reste sig upp. Den tydliga markeringen på att samtalet var slut. Malin hade noterat att ett drag av skam, eller var det kanske förlägenhet dragit över Sandras ansikte när Malin sagt att hon aldrig nämnt maken. Fast hon hade snabbt fått ordning på anletsdragen.

– Du hör vad jag säger. Ingen har slagit mig. Är vi klara här? Jag vill hem. Är faktiskt ganska trött.

Rösten var stadig men inte aggressiv.

Doktor Malin Rodriguez öppnade skrivbordslådan och tog fram två kort. Ett med numret och kontaktuppgifter till sjukhusets kurator. Ett från en kvinnojour hon litade på.

– Visst, du kan åka hem. Ta något smärtstillande som Alvedon, det har du väl hemma. Om du får dubbelseende, väldig huvudvärk eller illamående får du kontakta oss direkt. Det är bra om du försöker hålla dig vaken ett tag i kväll. Och kanske ska du ändå ta de här.

Hon räckte fram korten mot Sandra. Hon synade det översta snabbt, utan att ta det i sin egen hand.

– Nej, nej, det där behövs inte, jag sade ju det.

Sandra tog två snabba steg mot dörren. Malin noterade att hennes

sandaler visst såg nya ut men var utan klack och att Sandra inte hade svårt att gå i dem. Typiskt. Men så vände sig hon sig om, tog två steg mot läkaren. Nästan ilsket slet hon korten ur hennes hand och stoppade dem i fickan på sin vita kofta, som hade ett par blodfläckar.

Malins axlar sjönk och en känsla av triumf for genom huvudet. Yrkeskunskap hade lett henne rätt och kanske skulle kvinnan söka hjälp och anmäla sin man för misshandel. För visst var det den svettblanka och spritdoftande mannen i väntrummet som var trappan. Kanske borde Sandra flytta. Till ett hus med bara ett plan, utan någon typ av trappor.

Marcus reste sig upp när Sandra kom mot honom. Han brydde sig inte om att ringa efter taxi, de brukade stå flera och vänta utanför sjukhusets entré. Han fattade henne försiktigt i axeln, men hon gled ur hans grepp.

– Nå, vad sade doktorn, frågade han.

Sandra tittade inte på honom utan på en punkt långt borta.

– Inget verkar vara trasigt i skelettet. Förhoppningsvis läker allt på några veckor. Däremot ska en ögonläkare kolla ögat. Men det verkar fungera hyfsat. Fast det är förbannat svullet. Inte sant, Marcus? Helt jävla igenmurat.

Marcus suckade.

– Jag vet. Det är fruktansvärt det jag gjort... men du... frågade doktorn något om hur det gått till? Om du blivit... misshandlad?

Sandra satte ned den klacklösa sandalen i sjukhusets grå plastmatta och vände sig mot sin make. Det friska ögat naglade fast hans blick.

– Jo, och hon trodde inte en sekund på någon trappa. Hon hade sett min typ av skador innan. Så många gånger.

Marcus blick vek undan.

– Hmmm... Och vad sade du?

Sandra började gå ut mot den ljusa och ljumma junikvällen. Skyndade på stegen så hon kom att gå något framför Marcus. Rösten var dock hög och tydlig, inget undgick Marcus.

– Jag sade det vi kommit överens om. Vad trodde du?

2. Vad gör jag nu?

Föraren i taxin var en invandrarkille som hade halsband och krucifix dinglande från den inre backspegeln i den svarta Audin. Han hade ljudanläggningen på väldigt högt när Marcus stack in huvudet i bilen för att fråga om taxin var ledig. Sandra bad genast föraren stänga av musiken.

– Jag har väldigt ont i huvudet, så jag klarar inte det där, sade hon. Snälla, stäng av nu!

– Visst, sade killen vid ratten och slog av det högljudda rappandet på stötig engelska.

Marcus och Sandra sade inget till varandra under resan. Hon blickade ut genom fönstret på staden som gled förbi, Marcus stirrade oseende framåt. Efter en tid sökte han hennes hand, men hon ryckte bort den. På uteserveringarna på Ringvägen och Folkungagatan hade helgfirandet denna pingstafton kommit igång. Mat på rangliga bord, vinglas, skummande öl och livliga samtal som inte hunnit bli högljudda. Gästerna på krogarna laddade upp för en försommarkväll och ännu var allt möjligt. För Sandra hade den redan slutat. Frågan om vad som var möjligt var långt ifrån klar.

Hon bävade för att komma hem, oroades för vilka känslor hon skulle få då hon klev in i hallen. För hon älskade deras hus i Hästhagen så mycket, det hus hon varit med om att varsamt men ingående renovera. Till sist hade det blivit nästan perfekt, hennes plats i livet där hon både kunde vila ut och hämta kraft. Där de haft så många bra fester, och det var ett hem som gjorde en del av hennes vänner avundsjuka. Nu hade huset blivit scenen för det otänkbara. Att hennes man misshandlat henne så att hon var tvungen att åka till sjukhus. Skulle stämningen i huset vara förändrad, skulle hon känna det annorlunda efter att Marcus låst upp och gått före in i köket?

Nu gjorde han det snabbt och verkade ivrig. Precis som den gången för tusen år sedan då han bar henne över tröskeln till deras egna hus efter att de skrivit på de oändligt många pappren hos den överdrivet entusiastiska och fånigt flörtiga mäklaren. Han som tjatade om att två rum kunde bli utmärkta barnkammare. Vad fan visste han om något?

– Kaffe, visst behöver vi det nu, påstod Marcus. Vill du ha vanligt eller ska jag göra latte i maskinen?

– Latte, svarade Sandra.

Kaffemaskinen var kökets stolthet och det som Sandra verkligen fått kämpa för att få upp på inköpslistan. En Sage The Barista Express Espressomaskin. Prislappen slutade på närmare 7 000 kronor. Men så kunde den mala bönorna på flera olika sätt och temperatur och vattentryck var kalibrerat för bästa smakupplevelse. För Sandra var kaffe närmast religion. Det började när hon som 16-åring fick hjälpa till på mammas jobb som hovmästare på Gotthards krog som låg i Stora Hotellet i Umeå. Hon gillade att få ta hand om kaffebryggningen, ruschen i beställningarna, att jobbet så snabbt gav resultat och inte minst att det luktade så gott.

Att göra vanligt bryggkaffe i den stora tanken var okej. Men att få sköta den stora blänkande espressomaskinen och få till en perfekt espresso eller en cappuccino med exakt lagom skummad mjölk, det var lycka. Så när hon äntligen fick inreda ett eget hem, då stod en riktig kaffemaskin högt upp på önskelistan. Marcus hade stönat lite, hävdade att vanligt Gevalia bryggt av Philips räckte bra. Men hade gett med sig och Sandra fick erkänna att han blivit bra på att göra riktigt kaffe. Han hade gått in för uppgiften på det fokuserade och lite nördiga sätt som var typiskt honom. En av de egenskaper hos honom som hon både gillade och som kunde irritera henne.

Medan han donade med maskinen gick hon in på toaletten och svalde två Alvedon, utan att skölja ned dem med vatten. Hon måste bli av med, eller i alla fall dämpa, värken i ansiktet.

Latten var utmärkt, varken hennes petiga mamma eller någon gnällig affärsgubbe uppe i Västerbotten, hade kunnat klaga på den.

Ändå tyckte inte Sandra att den smakade som vanligt. Hon skulle nog inte dricka ur den. I själva verket ville hon inte göra något innan huvudvärkstabletten kickat in. Inte tänka, än mindre prata. Hon behövde egen tid för att det som hänt ikväll till slut skulle bli verklighet, hennes verklighet. Inte en ofattbar mardröm.

Marcus hade förstås en annan agenda. Han lade upp sina stora händer, de fräkniga med ljust krusigt hår ut på fingrarna, långt upp på bordet. En vanlig kväll hade det betytt att han ville att hon skulle lägga upp sina händer för att de skulle mötas. Så hade nästan alla deras viktiga och förtroliga samtal börjat. Att han skulle låta sina breda tummar smeka ovansidan på hennes smala händer. Fast så skulle det inte bli ikväll, det förstod båda. Sandra satt nästan demonstrativt på sina händer, hade dem långt in under sin rumpa. Som man gör då man fryser. Men hon mötte hans blick, åtminstone med ett öga.

– Sandra, vi måste tala med varandra. Jag måste få förklara... även om jag inte riktigt fattat hur jag kunde göra så. Men jag måste få berätta för dig. Att jag är både förtvivlad och förvirrad. Och att jag älskar dig.

Hon flyttade blicken från honom och synade köket, lät blicken vandra runt bland de välkända detaljerna. Vad fanns kvar av händelsen? Den kullvräktta stolen hade rests upp. Men brödrosten låg kvar på golvet. Brända smulor från många morgnars rostningar hade hamnat på golvet. Var den hel? Och på den vita väggen invid fönstret tydligt en utsmetad brunröd fläck. Blod. Hennes blod. Köket var en brottsplats. Hur länge skulle hon tänka så?

Men Marcus skulle städa upp allt ikväll. Köket skulle vara skinande rent i morgon bitti.

– Jaha, sade hon tonlöst. Visst, det måste vi göra. Men inte ikväll. Pallar inte, det får du acceptera. Jag går upp och lägger mig, men tänker inte sova, det sade läkaren att jag inte borde göra på ett par timmar. Du sover i arbetsrummet. Du får bädda med nya lakan. De finns högt upp i skåpet i...

Marcus klippte av, oväntat hårt.

– Du, jag vet var lakanen ligger. Förmodligen var det väl jag som vek ihop dem och stoppade in dem i skåpet!

Sedan blev rösten åter mjuk, nästan vek, som för att släta över.

– Självklart ska du få vara ensam. Vi tar det här i lugn och ro i morgon. Säg bara till om du behöver hjälp med något. Jag är här nere i köket eller i vardagsrummet.

Sandra reste sig och sköt ifrån sig latten med två tredjedelar kvar i glaset.

– Jag fixar det jag behöver själv. Jag klarar mig.

Därefter gick hon upp till övervåningen. Innan hon kom fram till trappan hörde hon hur Marcus plockade upp brödrosten och satte kontakten i väggen för att kontrollera om den fortfarande fungerade. Typiskt honom, full koll på allt praktiskt. Att få döda saker att fungera. Det var ibland sämre då det gällde levande känslor och relationer. Fast å andra sidan, ikväll hade han visat känslor. Verkligen.

Sandra gick in i sovrummet, stängde dörren men låste den inte. Främst för att det inte fanns någon nyckel till dörren, men om den funnits hade hon ändå inte låst. Om Marcus lovat att hon skulle få sova för sig själv skulle han hålla det. Så mycket tillit hade hon till honom, trots det som hänt i kväll.

Hon struntade i att borsta tänderna eftersom hon inte orkade att se sig själv i spegeln. Såret i bakhuvudet hade slutat blöda för länge sedan så det stora plåstret behövde inte bytas. Hon drog av sig koftan, den blommiga klänningen och behån. Satte på sig den stora t-shirten som låg under kudden och kröp ned i sängen på sin sida. Hon kände att kudden bredvid luktade Marcus. När ville hon ha honom bredvid sig i sängen? Imorgon kväll, om en vecka, aldrig?

Förmodligen skulle det dröja länge innan hon skulle somna ikväll, men hon vill kura ihop sig i sängen. Den blev en skyddande kokong mot allt som hänt. Hon tog fram telefonen och scrollade genom mejl- och messprogram för att kolla om något viktigt hänt, om någon sökt henne, någon hon ville prata med. Så var det inte.

Hon kollade snabbt Aftonbladet. Inte mycket nytt hade skett. Det vidriga kriget i Ukraina malde förstås på. Det värsta var nästan att det blivit vardag, snart orkade väl inte världen bry sig. Men hur kunde ett land bara få göra det som Ryssland gjorde? Sandra tyckte det var

ofattbart. Och i Europa var det kaos på flygplatser, tydligen för att det fattades personal – de som fått sparken under pandemin hade tydligen inte omedelbart ställt upp när flygplatserna behövde dem igen. Vad hade de trott? Och artisten Shakira hade skilt sig från sin fotbollsspelare. Stort och smått, som alltid.

Sandra stängde Aftonbladets sajt i sin Iphone och fick upp telefonlistan. Den enda hon vill prata med var Molly, bästisen ända sedan gymnasiet på Dragonskolan i Umeå. De hade tappat kontakten ett par år efter plugget då Sandra bodde kvar i Umeå med Oscar, medan Molly flummade runt i världen. Men flera år senare under en fantastisk kväll på en rockklubb i Stockholm hade de sprungit på varandra i baren. Sedan den dagen pratade de nästan dagligen. De visste allt om varandra.

– Om du försvann skulle en bit av mig faktiskt dö, hade Molly sluddrat en kväll på en krog i Magaluf på Mallorca. Glasen med svalkande sangria följt av svidande shots hade blivit för många under eftermiddag och kväll. Sandra mindes ändå repliken ordagrant. Först hade hon blivit generad men insåg snabbt att hon kände likadant inför vännen. De var själsfränder.

Molly visste därför allt, även om Marcus och deras förhållande. Nu måste hon få veta det här. Hon måste få lyssna, trösta, förstå. Ge Sandra råd. Fast i samma stund som Sandra tryckte på uppringning kom hon ihåg att kompisen var på en efterlängtdansbandskväll ute på vischan med sin Rickard och att de fixat barnvakt för den här helgen. Inte skulle hon störa då. Molly skulle garanterat ha telefonen avstängd då hon var på dansbanan, men givetvis lyssna av röstbrevlådan senare. Inte sänka kompisens kväll med sin egen skit. Sandra väntade därför på Mollys inspelade röst med uppmaningen att ”säga något gulligt”.

– Hej, vännen. Hoppas du har det bra i dansens virvlar. Det var inget speciellt. Ville bara kolla hur du har det. Du behöver inte ringa mig, ha istället en riktigt bra kväll med Rickard. Jag hör av mig i morgon.

Sandra hoppades att hon lät stadig på rösten och därför precis som vanligt. Hon lade sig på rygg och tittade upp i taket. Alvedonen

skulle väl kicka in efter en halvtimme, hade inte den tiden gått än? Det värkte fortfarande väldigt mycket i ansiktet och svullnaden var kvar. Jäklar, vad hårt han slagit! Visste han det och ville han verkligen skada henne? Eller fattade han inte i fyllan och villan hur stark han var? Sandra hoppades på det senare. Bara det inte blev något fel på ögat, det skulle hon aldrig förlåta honom.

Hon blundade med sitt friska öga och försökte se med det som var igenmurat. Hon såg ändå hyfsat då hon flyttade runt blicken i sovrummet. Hennes och Marcus rum, där de ändå haft så bra stunder, älskat och kommit varandra nära på många sätt. Skulle de någonsin kunna mötas så igen?

Hon bestämde att försöka släppa det som hänt under kvällen. Låta hjärnan jobba utan att styras. Då blir den kreativ. Den metoden hade hon lärt sig på en av de chefskurser hon gått genom Ica. Läraren hade sagt att tankarna skulle fara runt som en kula i ett flipperspel, omöjlig att styra. Hon gillade uppmaningen. Hon hade spelat mycket flipper som ung så liknelsen funkade. Hon slöt ögonen, tryckte bakhuvudet i kudden och lät kulan fara runt.

Det fungerade. Brutalt. För minnet som dök upp direkt var den andra gången hon blivit slagen av en man. Sin pappa. Även han hade ångrat sig oerhört efteråt. Hans slag var dock en smekning jämfört med Marcus höger. Resultatet blev bara en rodnad som snabbt försvann. Fast slaget var lika oväntat som Marcus då även det kom från någon hon älskade. Men den gången hade hon nästan, bara nästan, förstått varför hon blivit slagen.

Det var en fredag i november då hon var 17 år. Hon hade förvandlat radhuset på Trastvägen i Mariehem i Umeå till en blandning av röjarskiva, fylleslag och ungdomsgård. Hur många som kom till den spontana festen tappade hon snabbt räkningen på. Men hon visste att det var för många. Allt hade sparat ur, även hon själv. Hon hade både rökt på och druckit vin. Bara låtit allt hända, blivit en åskådare i sitt eget liv.

Jojje hade sent på kvällen dragit in henne i badrummet och slitit i hennes nya och dyra behå med sina äckliga händer. Nästan haft sönder spetsen. Mamma hade inte velat att Sandra skulle köpa behån,

tyckte att den var för avancerad för en ung flicka. Tyckte att den inte behövdes. För en gångs skull hade pappa varit med på Lindex, men han tittade ointresserad ut genom skyltfönstret. Sandra hade sprungit fram till pappan, viftat med plagget och begärt hans stöd. Han hade ryckt på axlarna och sagt åt sin fru att minnas sin egen ungdom. Det avgjorde saken, men det var Rolfs kontokort som drogs i kassan. Lotta stod demonstrativt ett par meter bort med armarna över bröstet.

Sedan övergick Jojje till att försöka få ner hennes jeans. Men han var stupfull så hon hade knuffat undan honom. Han hade trillat ner i badkaret och slet ner duschdraperiet i fallet. Där låg han kvar, att häva sig upp var för svårt. Han såg rätt nöjd ut där han låg med det gråprickiga plastförhänget över kroppen. När Sandra stapplade ut ur badrummet och försökte rätta till kläderna stod pappa Rolf där. Han var vit i ansiktet.

– Vad i helvete, Sandra? Har du blivit helt jävla tokig?

Då kom slaget. Mer oväntat än smärtsamt, men hon for in bland alla kläderna som hängde på hyllan i hallen.

Pappan verkade inte bry sig. Han störtade in i vardagsrummet, sekunden efteråt tystande musiken från den kraftfulla stereon, en ägodel som pappan älskade nästan lika mycket som sina kameror.

– Nu är festen slut, skrek han. Slut. Ut. Och jag kommer fan i mig att höra av mig till era föräldrar, det ska ni ha jävligt klart för er. Ut.

Ingen av gästerna protesterade. Festen dog med samma hastighet som när en synål trycks in i en partyballong. Efter fem minuter var det bara Sandra och pappan kvar i huset. Plus, flaskor, burkar, chips, popcorn, bord och golv inkletade med Coca-Cola, cigarettfimpar och en köksgardin som brunnit upp till hälften innan någon släckt lågorna med en hel burk Norrlands Guld. När de blå siffrorna på köksspisens klocka slagit över till 0:00 hade Rolf fått sin dotter i säng. Hon sov i nästan tolv timmar, vaknade med en tunga som ett sandpapper och av att någon utrustad med en hammare hade flyttat in i hennes huvud.

Mamma Lotta sade att de fick vänta med att prata tills pappan kom hem. Han var iväg på ett scoutmöte i Ersmark och sedan för ett snabbjobb med ett par bilder från en hockeyturnering i ishallen.

Sandra väntade i sängen, slöläste några tidningar och väntade på domedagen. Alltså när pappan kom hem och de ätit middag. Därefter skulle de prata allvar, det hade mamman sagt flera gånger. Men det blev inte så hemskt som Sandra fruktat. Pappan redogjorde för hur det sett ut i huset, hur han städat i två timmar och att köksgardinen var bortom räddning.

Hur hon blivit så berusad och var hon fått drogerna ifrån ville han inte veta. Men han förstod att de fanns att köpa på varje gymnasieskola i stan. Han och mamman konstaterade att alla någon gång blivit för fulla och tappat kontrollen. De hade upplevt samma sak. Det skulle de berätta, någon annan gång. Det viktiga var att lära sig något av det som skett.

Sedan kom inga fler anklagelser eller utskällningar. Föräldrarna förstod att detta delvis var deras fel. Sandras ensamma kvällar var inte bra, speciellt inte på helgerna. De skulle nu göra allt för att få scheman som gjorde att de inte jobbade helgkvällar samtidigt. Med något undantag höll löftet. Ända till Sandra fick fast sällskap med Oscar, efter det var hon nästan aldrig hemma. Då var hon mycket hos honom eller hans kompisar. Och förstås i garaget där Oscar under många timmar mekade med sin gula Oldsmobile 4-4-2 från 1970. Den hade liknat ett vrak då han kom över den då han bara var 17 år. Men med envisheten och kunskapen hos en riktig entusiast samt hjälp av kamrater hade han börjat renovera den gamla muskelbilen till originalskick. Sandra älskade att åka i den. Samt även det dova mullrandet från V8:an på hela 7,5 liter.

Sandra vände sig över på andra sidan i den breda sängen. Smärtan hade minskat och minnena från ungdomen hade varit så bitterljuva att hon delvis glömt värken. Visst hade hon förtjänat örflen den gången. Hon hade ställt till det och det kunde ha gått mycket värre. Men mamma och pappa hade delvis sig själva att skylla. De var ju nästan aldrig hemma på kvällarna. När Sandra var yngre hade hon åtskilliga kvällar somnat på tidningen där pappa jobbade. Hon hade sovit i fotoavdelningens fikarum med skualet från bildsköljen i öronen och ättiksdoften från fixeringsvätskan i näsan. Andra nätter i soffan på

källarmästarens kontor på mammans hotell. Till slammer av tallrikar och doften av matos. Det var svårt med barnvakt på kvällarna.

När hon lämnat detta kraschade hjärnans flipperkula in i det mesta slitna i hennes minnesbank. Också det mest smärtsamma. Minnet av Jack. Aprilmorgonen 2004, då hon och Oscar äntligen fått sova nästan en hel natt. Sonen hade inte vaknat, stänkat och bökat som han gjorde nästan alla nätter. Då var det upp och vanka som gällde. Hon vaknade alltid först av babyns gnäll. Ibland väckte hon Oscar och krävde att han skulle ta över. Men oftast inte. Hon var ju ändå vaken och Oscar skulle upp och jobba om ett par timmar. Han behövde sova.

Men DNA:t i modersrollen slog till sekunden efter att hon denna morgon noterat att de röda siffrorna på väckarklockan på nattduksbordet visade 05:15. Något var inte som vanligt. Det lät inte som vanligt. Det lät inte alls. Det var för – tyst. Hon tände sänglampan med ena handen och sökte upp Jacks lilla kropp i barnsängen invid hennes egen med den andra. Han var mjuk på ett konstigt sätt. Kroppen reagerade inte på beröringen. Den var kall. Sandra satte sig upp i sängen och slet babyn till sig. Sedan skrek hon rakt ut. En del av hennes hjärna vägrade förstå vad som hänt. Den andra visste alltför väl. Hon och Oscar hade förlorat sin son. Inget fanns att göra. Jack var död.

I Sverige inträffar omkring tolv fall av plötslig spädbarnsdöd per år. Orsakerna är inte helt klarlagda. Den mest tydliga är också den enklaste – barnet har sovit på mage så att andningsvägarna blockerats. Nikotin i barnets omedelbara närmiljö anses också ha en negativ effekt.

Varken Sandra eller Oscar rökte. Och Jack låg på rygg på morgonen, det var Sandra tydlig med. Hon sade det gång på gång till alla som var i närheten de närmaste dagarna. Läkarna på Universitetssjukhuset i Umeå hade inte mycket tröst att ge. Inte från vetenskapen och knappt som medmänniskor. För inte mycket fanns att säga. Sorgen och chocken över att på detta sätt förlora ett barn är nästan omöjlig att ta in, till och med för den som har omvårdnad som sitt yrke.

– Sandra, vi har ingen förklaring att ge dig, sade en av doktorerna.

Men varken du eller Oscar tycks ha gjort något fel. Ni får absolut inte klandra er själva eller känna skuld. Livet och döden, ibland är det obegripligt. Ni är unga och friska och kan få nya barn. Och risken att detta ska hända två gånger i samma familj är så liten att den inte finns. Kanske är det ändå en tröst.

Oscar hade suckat, nästan ohörbart.

– Siffror är en sak. Känslor en annan.

Läkaren hade hört.

– Visst. All sorg tar tid. Vi har psykologer som kan hjälpa er förstå den processen. Ska vi sätta upp en tid?

Oscar och Sandra hade tackat nej. Måhända var det fel. Fast de orkade helt enkelt inte tjata om sina känslor och händelserna den morgonen. Så mycket mer mindes inte Sandra av de första dagarna efter dödsfallet. Men någon gång hade en präst varit inblandad och hon rekommenderade starkt att det hölls en förenklad typ av begravning med de närmaste. Ett riktigt avsked var en förutsättning för att gå vidare. De orden måste gått in i ett av Sandras öron och ut genom det andra. Fast föräldrarna och svärföräldrarna instämde. Så en ceremoni hölls i kyrkan i Hörnefors, där svärföräldrarna bodde. Sandra tyckte det hela var vidrigt och hon trodde inte på att det fanns en gud. Varför hade denna gud då låtit detta hända?

Gravsten, nej det var otänkbart. Till en sådan ville verkligen varken hon eller Oscar gå. Den lille pojken aska spreds för vinden ute till havs. När båten vände tog Sandra sikte på kustlinjen, med minnet av det grå stoftet som virvlade i vinden. Då fattade hon beslutet: hon skulle aldrig mer ha barn. Hur skulle hon någonsin våga sova om hon blev mamma igen?

Ett par som drabbas av en sådan tragedi som Oscar och Sandra kan reagera på två olika sätt. Det ena är att sorgen och arbetet att ta sig ur den förenar. Det skapar en djup närhet som ger livslånga band som aldrig kan lösas upp.

Det andra är att saknaden blir ett svart hål som växer mellan parterna och som aldrig kan läkas. Smärtan och minnen av det döda barnet projiceras ohjälpligt på den andra parten, ett oundvikligt skuldbeläggande.

Känslan av att bli skuldbelagd tär. Ytterst få förhållanden överlever de känslorna.

Oscar och Sandras relation gjorde inte det. Ett halvår efter den vidriga morgonen som ingen av dem skulle glömma en sekund av, hade de sagt upp hyreskontraktet. Med en ärligt menad lång kram hade de uppriktigt önskat varandra lycka till. Nu fick de var och en på eget håll söka och hitta ett nytt liv. Kanske de kunde bli goda kamrater och träffas regelbundet senare. Men inte nu.

Oscar sade upp sig från sin mekaniska verkstad och flyttade hem till föräldragården för att hjälpa sin far med åkrar och djur. Och kanske ta över lantbruket, något han tidigare sett som otänkbart. Han jobbade hårdare än han behövde och tanken på en ny familj lades på hyllan. Hans föräldrar led med honom men var smarta nog att inte leka äktenskapsmäklare och föreslå någon lämplig kvinna. Tids nog, pojken var ung och det här skulle läka ut. Fixandet med Oldsmobilen upphörde för att tag. Men sedan tog han upp det jobbet igen och det var en av sakerna som fick honom att se framåt i en tid utan Sandra och Jack.

Sandra, vars mammaledighet givetvis avslutats, sade upp sig från jobbet på förskolan. Gulla med andras barn blev för jobbigt. Det förstod förskolans chef innan Sandra riktigt fattat det själv. Kommunen erbjöd istället jobb på äldreboende, men det var inget som lockade. På mammans restaurang fanns alltid jobb och därmed var hon tillbaka i kök, disk, matsal och framför kaffemaskinen. Men även den miljön påminde för mycket om det smärtsamma. Hon måste bort från allt som påminde om livet med Oscar och Jack. Bort från Umeå. Hon sökte ekonomlinjen på Stockholms Universitet och kom in som fjärde reserv.

Huvudstadens hyresmarknad för studenter med begränsad ekonomi var en mardröm. Föräldrarnas jobb med konstiga arbetstider hade Sandra sett som en belastning. Men deras yrken hade gett dem kontakter i överflöd, inte minst genom mammans fackliga engagemang. Så att hitta den som ville ställa upp för den söta norrländskan med det tragiska i bagaget var inte svårt.

I augusti delade hon och pappa Rolf på körningen ner till huvud-

staden. Volvokombin var fullastad med hennes prylar och målet var ett uthyrningsrum i bottenvåningen på en villa i Sollentuna. Sandra hade inte sett fram emot resan med bara pappan som sällskap. Givetvis skulle det komma förmaningar och töntiga råd. Stockholm var ju farligt och hon måste vara på sin vakt och så vidare. Herregud, tiden för sådant var över. Livet blev som det blev, det visste hon bättre än de flesta.

Fast de timmarna på E4 blev ett av de bästa mötena med pappan. Han berättade öppet om sitt liv, om de problem som han och mamman haft och hur de tacklat dem. Sedan kom han in på en del kontroverser han och Sandra haft genom åren. Men närmade sig dem nyfiket och undrande, utan pekpinnar.

När de passerade avfarten till Arlanda på eftermiddagen i en trafik som tätnade, önskade Sandra att hon istället valt att läsa ekonomi i Linköping. Då hade de fått prata ett par timmar till.

Det sociala livet på universitetet är omfattande för den som aktivt söker möjlighet att bygga en ny tillvaro. Sandra tog de chanserna vilket ledde till att Molly återigen kom in i hennes vardag. Det sociala livet var orsaken till studierna blev fyra år istället för de tre som borde räckt enligt kursplanen. Men till sist klarade hon allt. Inga resttentor även om en i redovisning krävt tre försök. Hon klarade den med en poängs marginal. Sandra misstänkte att den manlige läraren hade tyckt synd om henne. Eller helt enkelt inte orkade se henne på föreläsningarna en gång till. Hon fick sin examen och mamma och pappa var jättestolta. Och nu kunde hon komma hem, det var inte brist på jobb i Umeå.

Sandra ville annorlunda. Efter ett trist halvårsvikariat på Stockholms Stads ekonomiavdelning sökte hon traineeutbildning på Ica. Hon trodde det skulle passa bättre. Kunskaper i ekonomi var nödvändiga, men i en stor butik fanns också tempot, mötet med människor och de snabba besluten. Det som Sandra gillade men som kommunen inte kunde erbjuda.

På en julfest sista veckan på jobbet träffade hon Marcus, socionom på skolförvaltningen. Han kom att förändra hennes liv och ge det en stadga som hon saknade.

– Hur är det, älskling? Behöver du något inför natten? Eller vill du komma ner? Tror att jag hittat något bra på Netflix. En serie från Australien, de brukar du ju gilla...

Marcus stod i trappan och pratade, att han inte ens gått upp på övervåningen var ett tecken på att han ändå visade respekt, tänkte Sandra. Hans stämma var djup men även mjuk och tydlig, en av de saker hon verkligen gillat när de började prata den där kvällen på julfesten. Han lät sensuell och trygg på samma gång, det var faktiskt sexigt. Men han var det på ett omedvetet sätt. Det var också väldigt tilldragande.

– Nej, det är bra. Värken har minskat. Men är trött och tror ändå jag ska sova, sade Sandra efter att ha gått fram till dörren och gläntat på den så att han skulle höra henne.

– Visst, vi hörs i morgon. Hoppas du kan sova gott. Eller så bra det nu kan bli.

Sandra stängde dörren utan att svara. Hon behövde sova men visste att det skulle bli svårt. Så hon tog till hjälpen hon sällan använde, men ibland fann nödvändig. Insomningstabletten Immovane 7,5 milligram. Kanske var det inte något som den där näsvisa doktorn på Sös hade rekommenderat. Skit samma. Inte hade hon hjärnskakning.

3. Hur kunde jag göra så?

Brödosten knäppte till. Sedan hände inget. Marcus blev förbryllad. Hade något inuti i den gått sönder i fallet till golvet? Något kretskort hade kanske knäckts eller så hade en kabel lossnat. Men så kom värmen. Måhända tog den alltid så lång tid på sig för att komma igång, det märker man inte när man stressar fram en frukost. Skönt att slippa köpa ny.

Blodet på väggen fick han bort med en våt trasa med lite diskmedel på. Därmed var de yttre tecknen på dramatiken borta. Men Sandras ansikte skulle vara vanställt länge. Såret i deras relation skulle vara för evigt, oavsett hur han agerade framöver. Något hade bildligt och bokstavligt gått sönder ikväll. Tilliten var skadad. Marcus insåg det.

Han satte sig ned på stolen han just rest upp. Den tidiga kvällens fylla – varför hade han tryckt i sig så många öl och två rejäla whiskypinnar utan direkt anledning – hade ersatts av ett lätt bakrus. Tungt huvud och trötthet som satt i kroppen. Han kände tecknen alltför väl.

Marcus ryggradsreaktion på en sådan känslostorm han haft ikväll, hade länge varit att självmedicinera med produkter från Skottland. Alltså något ur flaskorna i hans whiskysamling, uppbyggd under flera år till avsevärd kostnad. Men det oerhörda i det som hänt fick honom att avstå. Att döva känslorna en gång till idag – det kändes fel. Och fegt. Nu måste han tänka klart.

Det fick bli kaffe och smörgåsar vid köksbordet. Nu gjorde han fikat i det som Sandra kallade Svenssonbryggaren. Den som de använde på middagar när gästerna var så många att det tog för lång tid att göra kaffe i Sandras maskin.

Philips-bryggaren hade snart spottat klart och ostmackorna gick fort att bre. Kvällen var lite kylig men vacker och himlen började gå

mot rosa. Marcus bestämde sig för att sitta på altanen med en jacka över axlarna. Frisk luft var vad han behövde. Med dörren öppen skulle han höra om Sandra ropade. Fast det skulle hon knappast göra. Det var inte ofta hon var sur, men då ville hon inte ha honom i närheten. Det hade han lärt sig.

De hade inte haft många stora konflikter i sin relation, varken före eller efter att de blev man och hustru. Höjda röster och smällar i dörrar någon gång – så var livet. Sandra hade nära till sina känslor. Och kunde vara nog så envis för att få sin vilja igenom. Men hon var pragmatisk och det som i hans jobb benämndes som lösningsinriktad, vilket var en positiv egenskap när det gällde personalfrågor. Samtidigt befriande fri från långsinthet. Hon såg framåt och det var en av egenskaperna han gillade hos henne. Speciellt som han själv kunde fundera i termer ”borde vi kanske ändå inte ha...”

– Men nu gjorde vi inte det, Marcus. Släpp det och se framåt, var hennes replik i de sammanhangen.

Det som hänt ikväll var annorlunda. Hur skulle hon gå vidare efter detta? Hur skulle deras äktenskap gå vidare? Med hälften av kaffet kvar i koppen och en smörgås orörd inledde han sitt försök att förstå vad som hänt. Det var svårt. För sekunderna innan han slog och sekunden då han gjorde det var tomma. Helt blanka, inte ett spår i minnet. Han mindes inte ens vad han kände då han bestämde sig för att slå, inte vad han kände då han gjorde det. Bara ett smärtminne fanns, det gjorde rejält ont i handen. Han måste ha slagit hårt. Lagt all sin ilska och frustration i rörelsen. Det kunde gått ännu värre.

Marcus utbildning till beteendevetare hade inneburit studier i sociologi och psykologi. Ämnena intresserade honom. Därför, mest på skoj, hade han gått i terapi hos en kompis. Hon hette Magdalena och var då nyutbildad psykoterapeut, men hade inte hittat det jobb hon ville ha. Hon var fokuserad, både på sin utbildning och sin finansiella ställning. Hon tog sig därför sig an kompisar till rabatterat pris.

Marcus tyckte det var konstigt att tala om känsliga saker långt tillbaka i barndomen med en vän som han kände flyktigt. Det blev märkligt intimt men lockande att få sig bedömd. Insikten borde göra

det lättare för honom att bedöma andra. För Magdalena höll upp en spegel där han kunde se sig själv på ett nytt sätt. Hon var inte dålig på sitt jobb. Det blev ett tiotal gånger i Magdalenas minimala etta på Folkskolegatan på Södermalm. Många koppar örtte och många katter i lägenheten var några av minnena.

Ganska snabbt kom de fram till att han var konflikträdd. Aggressionshämmad var ordet Magdalena använt. Orsaken var uppväxten. Marcus pappa Bengt var vad som kallas en karlakar. Stor, bullrig, van att få sin vilja igenom, dålig på att lyssna på kritik, ovan vid att få mothugg. Det avspeglades i hans yrkesval. Han hade flera gånger sagt att drivet att få vara sin egen var viktigare än branschen han jobbade i. Att det blev bilverkstäder var mest en slump. Han var också bekymrad över, nästan ledsen, att hans ende son inte var inne på den linjen. Att vara sin egen.

Mamman Kristina var precis den kvinna en man som Bengt sökte. En som sällan tog konflikter utan vek undan, bet ihop, teg och stod ut. Slätade över och var noga med att familjens fasad inte skulle krackelera. Ändå kunde hon med list och envishet ofta styra sin make. När fadern insett att det hänt, blev han sällan arg utan skrockade istället om att regeringen hade bestämt. Därefter gav han sig fru en kram eller en klapp i rumpan.

Marcus hade inga syskon och bandet mellan honom och mamman hade blivit starkt. Inte minst för att pappans två verkstäder tog mycket tid. Och även hans liv med kompisar, som ofta utövades både på Söderstadion med Bajens hemmamatcher och på Solvalla travbana. Så många far-son-saker hade de inte gjort. Marcus tyckte pappan var snäll, men inte närvarande. Medan Kristinas halvtid som textillärare i närbelägna skolan i Orminge innebar mycket tid med sonen.

– Så du identifierade dig med din mamma, sade Magdalena Ställde dig på hennes sida. Du ärvde hennes oro för bråk och lärde dig att undvika dem, lösa konflikter innan de blev konflikter.

Marcus höll med, även om Magdalenas beskrivning framställde honom som påtagligt defensiv. Han insåg att Bengt och Kristinas äktenskap med dagens måttstock var dåligt och otidsenligt. En produkt av ett samhälle som var på väg att försvinna redan då de två ställde sig

framför altaret i Vantörs kyrka. Men allt hade inte varit uselt, det var Marcus noga med att framhålla. Bengt hade goda sidor. Fast Marcus ursäktande av pappan var kanske ett tecken på just hans rädsla för konflikter, påpekade Magdalena med triumf i rösten

Det hade ändå funnits en värme i hemmet – aldrig fylla, aldrig hot, aldrig våld. Och en fysisk attraktion i föräldrarnas relation, det hade Marcus förstått då han själv blev mogen i sin sexualitet. Makarna Wahlström hade behövt varandra och förmått att ge varandra något. Blickar, kommentarer, beröringar. Därför levde deras äktenskap vidare. Och när Bengt sålt firmorna och Kristina slutat jobba förmådde de ta vara på livet.

– Det är din bakgrund som gjort att du valt den bana du gjort, hade Magdalena fortsatt sin analys. Du ville förstå, ställa tillrätta, undvika bråk, inte sant? Men ditt yttre säger något annat. En riktig macho-man, kanske bergsprängare, polis. Eller hockeyproffs.

Hennes ord kom med en skämtsam underton. Ändå fanns glimten i ögat igen. Det var just där och då som mötena med Magdalena blev jobbiga, vilket ledde till att han avslutade dem. Det är känt att en känslomässig relation, som ibland kan tolkas som kärlek, inte sällan uppstår mellan terapeut och klient. Just den här gången skedde det häftigt.

Efter snacket om Marcus fysik och att han kanske kunde valt något mer machobetonat jobb, reste sig Magdalena och ställde sig vid diskbänken för att fixa mer te. Hon stod med ryggen mot honom i jeans som var åtminstone ett nummer för små över hennes bakdel och den löst hängande tunna skjortan rörde sig fritt runt hennes kropp då hon donade med kastrull och tekanna.

Marcus fick en våldsamt lust att pressa upp henne mot bänken, trycka sitt underliv hårt mot hennes och grabba tag i bröstet som gungade under tyget i skjortan. Ta henne bakifrån där och då, snabbt och brutalt. Han reste sig och tog ett steg emot henne. Men stannade. Magdalena måste ha känt vad som var på väg att hända. Hon frös i sina rörelser. Hennes rygg var inte inbjudande men heller inte avvisande. Den bara väntade. De såg inte varandras ansikten. Men den elektriska spänningen mellan dem nästan sprakade.

Fast nej och åter nej, det skulle bli fel. Han var inte intresserad av Magdalena och han hade ett särboförhållande med en kurskamrat. Det här var övergående kåthet och att bli fysisk med Magdalena skulle krångla till allt. Han måste behärska sig. Marcus satte sig ner och lät känslostormen, hormonerna och blodtrycket stilla sig. Ingen sade något. Magdalenas rygg var dock orörlig ett tag till och även händerna var stilla. Väntade hon, besviken att inget hände? Eller lättad för att inget hände? Marcus kunde inte tolka det och de två talade aldrig om det som hänt. Kanske för att de inte ville forska vidare. Men Marcus undrade ofta vad som hänt om han givit efter i den stunden. Samtidigt var han skrämmd av kraften i sin reaktion där, den som nästan fick honom att tappa kontrollen.

En bil som stånkade i den branta uppförsbacken utanför deras hus på Östervägen förde honom tillbaka till verkligheten. Han kastade han ut resten av det kallnade kaffet på gräsmattan. Herregud, hur kunde han tänka på det där skamliga tramset nu? Höll han helt på att tappa allt? Nu måste han analysera och försöka förstå vad som hänt, varför han hade slagit sin fru. För han älskade ju Sandra, långt mer än någon annan av tidigare flickvänner, Rättare sagt, Sandra var den enda han älskat. De andra hade han varit förälskad i. Under en begränsad tid.

Han gillade deras äktenskap för de kompletterade varandra bra, det hade ofta roligt ihop, hon var helt enkelt lätt att leva med. De hade byggt upp ett bra liv. Inte minst för att hon kunde väcka samma känslor hos honom som sekunderna hos Magdalena i ettan vid Hornstull. Men med Sandra hade han fått leva ut känslorna och även fantasier, hela vägen. Ingen annan kvinna hade kommit i närheten av det.

Därför – han fick inte förlora henne. Det skulle krossa hans liv. Och kanske också hans karriär. Det fick inte ske.

Inifrån huset hördes ingenting. Vad gjorde hon i sovrummet? Messade eller snackade med någon av alla sina kompisar? Berättade om vilket svin han var? Kom kompisarna med goda råd om vad Sandra borde göra? Lämna honom så fort som möjligt. För den som slagit en gång kommer göra det igen – var det inte så visan var?

Sandra var en social person. Nästan viktigast i hennes liv var Molly. De var som systrar. Han gillade också Molly för hon var lik Sandra. Inga omskrivningar och snabb i repliken. Hennes man Rickard var också en trevlig snubbe. De hade haft mycket kul tillsammans och rest en del ihop innan vännerna fick sina barn. Nu var det sämre med kontakten, men några parmiddagar och mysiga grillkvällar blev det varje år. Vid sidan av Molly fanns en rad kompisar, även killar som hon höll kontakt med. Och vars problem hon engagerade sig i.

Själv hade han bara en handfull personer som han verkligen kunde kalla vänner. Men skulle han våga berätta det här för någon av dem? Jo en, Sebastian. Så när det gällde stort kontaktnät – där var han en förlorare.

Han var nu tvungen att ha en plan och agera rationellt och med ett tydligt mål. Det första problemet var avklarat tills vidare. Personalen på sjukhuset hade misstänkt misshandel, men hon hade nekat. Åtminstone sade hon det till Marcus och han trodde på henne. Hon skulle inte ljuga om en sådan sak. Men hur kunde läkare och sjuksköterska bli misstänktsamma så snabbt? Stod det hustrumisshandlare stämplat i hans panna? Eller kan man verkligen så tydligt se hur en skada uppkommit? Ett sår är väl bara ett sår?

Under sina yrkesår hade han stött på kvinnomisshandel ett par gånger. Anställda som kom till jobbet med tecken på att blivit slagna och där oroade kolleger till sist fått fram sanningen bakom cykelolyckor, halkande i badkar och dörrar och dörrkarmar som plötsligt dykt upp. I ett fall hade en kvinnlig kollega till Marcus engagerat sig i fallet, ordnat med boende på en kvinnojour för den anställda och stöttat henne i den följande rättegången.

Marcus tyckte först att företaget, genom den engagerade kollegan, gick för långt. Det var väl främst ett fall för sociala myndigheter samt polis och domstolar. Men han gjorde inga försök att stoppa kollegan. En gång hade det blivit riktigt jobbigt. För den misshandlande mannen blev vansinnig då hustrun flytt hemmet, så därför försökte han träffa henne på jobbet. Kvinnan låste in sig på en toalett. Övriga kvinnor på avdelningen försökte lugna honom och larmade samti-

digt HR-avdelningen. Och säkerhetsavdelningen, som bara bestod av en person, en före detta polis. Han krävde att Marcus skulle följa med och de tog de två trapporna ner till avdelningen där mannen var på väg att sparka sönder toalettdörren.

Marcus behövde aldrig ingripa. Den gamle ordningspolisen hade inte glömt uppdragen på gator och torg, på fotbollsmatcher och i lägenheter där helgfyllor sparat ur. Greppen fanns kvar i hans hjärna. På några sekunder låg mannen på golvet, spak med armen uppvriden på ryggen på ett sätt som gjorde det omöjligt för honom att göra annat än att ligga still. Det enda Marcus behövde göra var att ringa polisen.

Mannen fick fängelse för flera fall av misshandel, vapenbrott och mindre narkotikabrott. Kvinnan fick skyddad identitet. Efter några månader hade hon nytt jobb i en annan stad och flyttat dit med nio-åriga dottern. Men hon behöll kontakten med sitt gamla jobb och försäkrade att hon var tacksam för all hjälp hon fått.

Den våldsamme mannen och även kvinnans utsatthet hade skrämt Marcus. När han såg tillbaka skämdes han över sin egen inställning till det hela i början, kollegan hade varit modigare än han själv. Hon hade gjort det rätta, inte han.

Och vem var han nu själv?

Mannen som i Adidas-byxor, snagg, bomberjacka och kängor sparkat så hårt på dörren att den fick bytas?

Var Sandra kvinnan som livrädd gömde sig inne på toaletten?

Självklart inte. Marcus var inte sådan. Det här var en engångsgrej, något hade slagit slint i fyllan. Det var inte första gången i världshistorien det hände. Men det skulle aldrig hända Marcus igen. Lärdomen var att ta det lugnt med drickat. Kanske hade det blivit för mycket av det på senaste tiden.

Dessutom, Sandra skulle aldrig ha blivit ett offer. Hon skulle aldrig låta det gå så långt som kvinnan på toaletten gjort. Det var Marcus bergfast övertygad om.

Han kände sig törstig. Öl var uteslutet. Han gick in i köket, fyllde Sodastreamerns plastflaska och lät kolsyran pumpa ner i vattnet.

Drack sedan två stora glas. Kylan som fyllde magen lugnade honom. Han satt sig vid bordet och tänkte vidare. Det var hennes reaktion han måste förstå och förutse. Då kunde han rädda det här.

Varför var det så otänkbart att Sandra skulle hamna i samma situation som kvinnan på hans förra jobb? Förmodligen för att hon var den starka i deras relation. Det hade han insett tidigt. Hon hade tagit initiativet i avgörande situationer. Inte den gången i Köpenhamn, det var undantaget han var stolt över. Men hade det inte hänt där hade Sandra fått det att ske någon annan gång.

Flera gånger hade de skrattat åt första gången de träffades, där på socialförvaltningen. En trist julfest med cateringkäk uppdukad i konferensrummet de lånat på förvaltningen på Söder. Att hålla tillställningen på en riktig restaurang som året innan, hade inte varit möjligt. Året hade präglats av besparingar på allt. Festkommittén hade gjort så gott de kunnat. Röda pappersdukar, granris av plast i taket, gräsliga tomtar i tyg på varje bord.

Ett av sammanträdesrummen hade förvandlats till något som kunde kallas lågbudgetdisco. Istvan, en av vaktmästarna som alla älskade eftersom han kunde fixa allt, hade med sig en stor bärbar musikanläggning där både cd-skivor och de hederliga gamla blandbanden kunde spelas. Färgat papper hade klistrats över lysrören i taket för att dämpa ljuset. Allt var mycket nära en klassfest i mellanstadiet. Fast mat och dryck och vetskapen om att en lång julleddighet väntade gjorde att många kom loss till musiken. Sandra sade efteråt att hon var förvånad över att hennes arbetskamrater, trista byråkrater i kommunal förvaltning, kunde släppa loss så totalt.

Männen på festen var i minoritet, precis som på arbetsplatsen. De som ändå fanns räckte inte till för att bjuda upp den mörkhåriga slanka tjejen som stod lutad mot väggen utanför danslokalen. Hon var klädd i något rött och åtsittande, det som Marcus lärt sig att modeindustrin kallades för fodral. Det klädde henne. Hon såg lite vilsen ut, nästan som om hon var på väg hem, tänkte han.

Han tänkte också att det vore synd, för han hade lagt märke till henne i korridorer och fikarum under en tid. Hon hade något na-

turligt, tilldragande i sin framtoning. Och ett par fantastiska gröna ögon. Därför ställde han sin ölbutelj på ett bord, tänkte igenom sin kommande replik och klev fram.

– Du ser fundersam ut. Och lite ensam. Men gungar fint till musiken. Vill du gunga där inne? Med mig?

Han ångrade sig tiondelen efter att han sagt sina ord. Var det framfusigt? Töntigt? Vassa raggningsrepliker hade han aldrig varit duktig på. Men får jag lov, var väl ännu töntigare? I alla fall på en julfest på socialförvaltningen.

Sandras svar skulle han aldrig glömma. Eventuell framfusighet behövde han inte vara rädd för. För de där ögonen blixtrade till och hon fattade hans armbåge.

– Trodde aldrig du skulle fråga. Kom.

Så ledde hon in honom i rummet där stämningen var lika hög som luften var dålig. Sista ackordet på Arvingarnas *Eloise* tonade ut för att ersättas av Pointers Sisters megahit från 80-talet *I'm so excited*, en av de låtar som fyllt många dansgolv under många år. Musikvalet under kvällen hade varit mossigt. Det var båda överens om. Men medelåldern bland festens gäster var hög. Så det väl väl deras musik. Fast visst gick den att dansa till. De blev bland de sista som lämnade lokalen efter att ha hjälpt en trött festkommitté att fylla svarta platsäckar med grisiga engångstallrikar, flaskor och burkar. Och tomtarna fick åka med bland soporna.

De gick ut på Medborgarplatsen. Klockan hade passerat midnatt. Sandra berättade att hon bodde på Östgötagatan och promenaden dit var vad hon behövde. Marcus behövde inte följa henne. Däremot fick han väl skynda sig till Slussen för tunnelbanan hem till Västertorp.

– Du, jag har överlevt både ragggarbråk i Ume som slutat i polis-huset och snöskoterturer i full snöstorm på kalfjället. Jag klarar mig.

Återigen det där lite kaxiga. På den mjuka norrlandsdialekten. Och ögonen. Sandra Nyberg från Ume. Hon var något extra.

– Om du säger så. Jag har ju bara kört trimmad moppe i Nacka.

– Hmm, lite blekt, sade hon. Men vi syns väl på måndag. För jag jobbar fram till 23:e.

– Visst. Sov gott.

Hennes bylsiga täckjacka försvann bort över ett mörkt torg, fyllt av virvlande snöflingor. Hon väckte något starkt inom honom. Och hans Linda, var de ens ett par nu längre? Eller bara KK, knullkompisar? Förresten hade det inte blivit så mycket av den varan på sistone, tänkte Marcus och satte kurs på Götgatsbacken och tunnelbanan vid Slussen.

När han vaknade på lördagsmorgonen insåg han att han blivit berusad kvällen innan. Inte av alkohol, att bli full på personalfester var livsfarligt. Nej, det var hon, Sandra, som berusat honom. Med sin uppenbarelse, rättframma sätt och blickar. Och när musikanläggningen mot slutet av kvällen spelat ett par tryckare, eller styrdans som Sandra kallade dem, blev det nästan för mycket. Hon smög in i hans famn, varm och följsam. Han kände hennes parfym, mjuka hår och även varma och snabba andetag mot den tunna huden på sin hals. Marcus kropp reagerade så påtagligt att han hoppades att hon inte kände det alltför tydligt. Han blev betagen och förförd av henne.

Till nyårshelgen var den sedan länge i princip före-detta-flickvännen Linda historia, ett uppbrott som skedde odramatiskt.

–Du får väl ha ett bra liv, var det sista han hörde från Linda, född i Ronneby.

Fast det var utan bitterhet och hon lät som hon menade det. De hade nått vägs ände. Måhända var Linda tacksam för att inte behöva ta steget. Till trettonhelgen blev han och Sandra ett par på riktigt. Utan att han behövt leka förförare. För mötet blev väldigt mycket Sandra – naturligt, enkelt, självklart utan mycket funderande. Bara något som kändes väldigt rätt.

Hade hon haft den planen klar ända sedan kvällen då hon trodde att han aldrig skulle fråga? Ibland var Marcus övertygad om det. Det både roade och oroade honom. För var det hon som styrte så tydligt? Redan då?

Hur som helst. Sandra visste vad hon ville och visste hur hon skulle uppnå det. Det hade märkts i deras relation och även i hur hon lyckades på sitt jobb. Han kunde inte tvinga henne till något. Därför var det förmodligen ändå meningslöst att lägga upp några långtgående

planer nu. Han fick vara lyhörd och lyssna och agera vartefter. Att hon valt att ljuga om skadorna var kanske tecken på att hon tänkt ett steg vidare. Han kom inte längre idag. Han kände hur trött han var. Fast det skulle bli svårt att somna och han ville inte sova i gästrummet. Att lägga sig där innebar att han fick vänta på hennes godkännande att få ligga i sin egen säng, att på något sätt tvingas vädja. Det avskydde han.

Samtidigt ville han få vara henne nära, försäkra att han älskade henne och att han ångrade sig mer än ha gjort någonsin i sitt liv, krama henne känna hennes värme och ge henne sin. Kanske kunde de ändå sitta nära varandra i soffan. Se någon tramsig serie på Netflix.

Nöjd med att göra något praktiskt, skannade han tevens utbud av serier. Han fann något som kunde vara en feel-good och från Australien. Sandra ville väldigt gärna resa dit – för kängurur måste hon bara få se. Därför skulle den serien kanske funka. Värt ett försök.

Han gick fram till trappan och ropade upp mot sovrummet om att serien fanns och att de väl kunde kolla tillsammans om den var något att ha. Och en kopp te, det vore kanske inte fel? Hon lät neutral på rösten då hon svarade men innebörden var ett klart nej. Hon ville sova. Det skulle hon göra ensam. I deras säng. Fast han tänkte inte bädda i arbetsrummet. Bara sova i soffan med pläden över sig. Att bädda med lakan, det skulle bli för definitivt.

4. Handlar allt om din jävla karriär?

Hon hade sovit oväntat bra. Värken i ansiktet hade lagt sig, men området kring ögat kändes svampigt att ta på. Sandra förstod att svullnaden var kvar. Junisolen vräkte in genom fönstret och hon hörde Marcus stöka i köket. Förmodligen skulle han snart erbjuda frukost. Självklart. De måste reda ut vad som hänt. De kunde inte sluta att umgås.

Reflexmässigt tog hon telefonen för att kolla messen sedan sist. Det var det första hon gjorde på morgonen. Till och med innan hon gick på toaletten. Magert, det var mest reklam som hon var ointresserad av. Inte oväntat, det var ju söndag. Förstås hade Molly svarat, hon var alltid tidigt uppe även om kvällen varit sen.

"Godmorgon kompis. Vaknat efter en lyckad kväll. Lite ont i fötterna men det är som det ska. Sitter i bilen från elva och några timmar framåt. Lät som du hade något att berätta.

Kram Molly"

Typiskt. Hon hade försökt låta neutral när hon snackade med Mollys svarare igår. Ändå hade kompisen snappat upp något angeläget i tonfallet. Molly kunde lyssna mellan raderna. Sandras tummar for därför fort och vant över displayen på Iphonen. Hon ville inte bli uppringd i fel sammanhang den här gången.

"Kul att kvällen blev bra med många danser. Lite upptagen nu. Ringer senare när ni är på väg hem. Kör försiktigt.

Kram Sandra".

Hon öppnade sovrumsdörren. Doften av kaffe kändes tydligt. När han hörde att hon gick häruppe skulle han fråga om han fick komma upp eller om de skulle äta i köket. Visst, hon var ganska hungrig, livet fortsatte. Bilden av henne själv i spegeln ovanför handfatet var dock

hemsk. Det röda och blågula hade fått drag av svart och lite grönt. Svullnaden var kvar, hon hade fortfarande svårt att se sitt högra öga. Ögonvitan var röd. Men meningslöst att försöka sminka bort något av skadorna idag. Hon fick stanna hemma helt enkelt. Helst inomhus för att undvika folks blickar. Dessbättre var hon ledig på måndag. Sedan fick hon väl sjukskriva sig några dagar.

Hennes steg på övervåningen och bruset från toaletten blev signalen till Marcus.

– God morgon älsklig. Frukosten klar. Jag har gjort smoothien du gillar, men vi hade dåligt med ingefära. Hoppas det ska smaka ändå. Ska jag duka en bricka och komma upp?

Han lät som vilken vanlig helgmorgon som helst. Lika bra det. Då fick hon vara vanlig.

– Jag kommer ner. Frukost i sängen blir alltid så stökigt. Ge mig någon minut.

Hennes röst lät också helt normal. Även om hon inget kändes normalt just nu.

Den grå morgonrocken i frotté hängde på insidan av dörren i sovrummet. Hon drog på sig det tjocka plagget, inte för att det skulle vara särskilt kallt i köket så att hon skulle frysa. Något hon sällan gjorde. Hon insåg istället att hon ville skyla sin kropp för honom. Det var ovanligt. Ofta åt de helgfrukostar nästan nakna. Tunt linne eller behå och trosor på henne. Kalsingar för honom. Både hon och Marcus var noga med sitt yttre och skötte sina kroppar. Därför hade de inget emot att visa upp sig, för sig själva och varandra. Nu var känslan en annan. Ville hon markera att hon inte längre var hans på det trygga sätt som par ofta är? Kanske.

Plötsligt mindes hon en av de bästa frukostar de haft. Morgonen efter att de förlovat sig i bergochdalbanan på Tivoli i Köpenhamn. De hade bytt ringar när vagnen gnisslande kämpade upp sig mot första nerförsbacken. Inget utrymme för tvekan. De släta guldringarna måste vara på plats när den vådliga färden började. Annars var risken stor att de tappade bort dem i vagnen. Eller ännu värre – att de föll ur den. De hann få dem på plats innan de rasslande vagnarna nåd-

de krönet på backen. De kysstes djupt, innerligt och med ivriga och smekande händer under den sista delen av färden, den i den mörka tunneln. Allt var knasigt, barnsligt, som en skolresa, romantiskt. Och underbart, tyckte Sandra. Vilket initiativ från Marcus. Så hade hon aldrig blivit uppvaktad förut. Förlovad i en berg-och-dalbana... Molly hade smällt av då hon fick historien sig till livs.

Så frukosten, dagen efter på det där sunkiga hotellet i kvarteren bakom centralstationen i den danska huvudstaden. Marcus hade insisterat att få den serverad på rummet och betalat extra direkt och vid sidan av kassaapparaten till den snorkiga portieren som gjorde klart att svenskar inte var den sorts turister han gillade på sitt hotell.

Men klockan tio knackade det lätt på dörren och utanför stod en bricka med nästan kallt kaffe, ett par torra brödbitar och de obligatoriska små runda burkarna med något som betecknades som marmelad men som innehöll minimalt med frukt.

Sandra och Marcus hade valt att skratta åt eländet. Det var tanken som räknades. Så de åt och älskade sedan långsamt och nästan avslappnat i sängen där lakanen låg som en rynkig korv nere vid fotändan. Ett innerligt famntag som det kan bli på morgonen när sömnen fortfarande sitter i en del av kroppen. Men ändå så intensivt att en av kaffekopparna på nattduksbordet for i golvet och drycken åkte ut över mattan när deras final närmade sig.

De gjorde inget försök att torka upp. Den mörka fläcken kunde det snorkiga och sunkiga hotellet gott ha. Som ett minne av deras kväll, natt och morgon. Och någon timme senare hade Marcus stammande föreslagit det han nästan inte vågade be om. Att de båda skulle gå till en av tatuerarna i Nyhavn.

– Bara våra initialer. På ett ställe som inte vem som helst kan se. För Sandra, jag har aldrig träffat någon som du. Någon som jag älskat så mycket. Och ofta. Så oavsett vad som händer i framtiden kommer jag aldrig glömma något av dig... Vad säger du? Törs du?

Frågan kom när de drack riktigt kaffe och åt croissanter på en gatuservering på en tvärgata till Ströget. Sandra var glad att hon redan svalt drycken när frågan kom. För annars hade hon satt i halsen, och hostat upp allt över det rangliga bordet i grön plåt.

– Jaaa... jag vet inte, var det enda hon fick ur sig medan hennes hjärna gick på högvarv. Även hjärtat hade varvat upp.

Hon hade aldrig ens tänkt på att tatuera sig. Var det inte töntigt? Några av killkompisarna från Västerbotten hade gjort det. Rosor, ett segelfartyg, en yppig kvinnokropp på överarmar eller bringa. Larvigt och fult tyckte Sandra. Kåkfarare och sjömän tatuerade sig. Inte hon.

Fast det här var annorlunda. Marcus var annorlunda. Helgen de haft i Köpenhamn hade varit så romantisk. Nu fanns det något intensivt i hans ögon – förväntan, lycka och rädsla för att bli sårad om hon skrattande vägrade. Han hade blottat sig för henne de här dagarna. Hon hade tagit emot det han visade upp och gillat det. Det här var väl kärlek. Hur skulle hon kunna säga nej?

Så hon sparkade av sig ena sandalen och smekte med sin nakna fot upp längs hans ben och fattade sedan hans händer, de stora starka och varsamma hon tyckte så mycket om. Hon tittade honom djupt i ögonen.

– Självklart. Dina bokstäver. Högt uppe på vänster axel, låter utmärkt... Men gör det ont?

Marcus hade kramat hennes händer och flyttat sig närmare så att hennes fots färd upp längs hans ben skulle nå högre. Han skakade sedan på huvudet för att försäkra att det knappt skulle kännas.

– Vill du ha rostat?

Hans trygga och vardagliga röst nere från köket kastade henne tillbaka till verkligheten efter utflykten i detta minne med mer än ett decennium på nacken.

– Ja, två skivor.

Minuten senare nere i köket lade han försiktigt händerna på hennes axlar. Han skakade långsamt på huvudet och blicken rymde på sorg och misstro.

– Herregud, så du ser ut... Så fruktansvärt... Jag skäms mer än jag gjort i hela mitt liv...

Sandra knyckte på nacken men gjorde inget försök att glida undan hans händer som försiktigt kramade hennes axlar.

– Jo, du har ställt till det. Behöver knappast lägga pengar på ögon-